

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.V.**, zastoupeného Ing. Ladislavem Kubicou, daňovým poradcem, se sídlem Sokolov, Rokycanova 1929, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o **spojených žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 20. 12. 2012, čj. 9572/12-1300-401781 a čj. 9573/12-1300-401781,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 20. 12. 2012, čj. 9572/12-1300-401781, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 20. 12. 2012, čj. 9573/12-1300-401781, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 28.918,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Kubici do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*krajský soud*“) dne 20. 12. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni

ze dne 27. 8. 2012, čj. 9572/12-1300-401781, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Sokolově (dále též jen „*správce daně*“ nebo „*finanční úřad*“) ze dne 17. 8. 2011, čj. 130959/11/155911401488. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (zdaňovací období 2. čtvrtletí 2009) ve výši 129.299,- Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 25.859,- Kč. Věc byla původně vedena pod sp. zn. 30Af 17/2013.

Žalobou doručenou do datové schránky krajského soudu dne 28. 2. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 20. 12. 2012, čj. 9573/12-1300-401781, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Sokolově ze dne 17. 8. 2011, čj. 130966/11/155911401488. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009) ve výši 150.767,- Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 30.153,- Kč. Věc byla původně vedena pod sp. zn. 30Af 18/2013.

Usnesením ze dne 13. 1. 2014, čj. 30Af 18/2013 – 33, byla žaloba vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30Af 18/2013 spojena ke společnému projednání s žalobou vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 30Af 17/2013, pod kteroužto spisovou značkou byly obě žaloby nadále vedeny.

Problematika daně z přidané hodnoty byla upravena zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“).

Daňové řízení v žalobcově věci bylo upraveno zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*ZSDP*“) a zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“).

Soud pro úplnost uvádí, že v souvislosti s přijetím zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, se jako žalovaný správní orgán označuje Odvolací finanční ředitelství.

[III] Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaný vydal v průběhu řízení několik výzev, které však byly zcela neurčité co do rozsahu a odůvodnění (např. výzva ze dne 10. 9. 2010, čj. 88174/10/155931402961). Výzvy se vždy skládaly z citace zákonných ustanovení a vyjádření, že správce daně má pochybnosti, které je žalobce povinen rozptýlit a doložit důkazní materiály dle specifikace žalovaného. Výzva ze dne 10. 9. 2010, čj. 88174/10/155931402961, nesděluje důvody pochybností, ale především vyjmenovává, co by správce daně chtěl předložit, jaké důkazy a záznamy, ačkoliv k mnoha těmto evidencím či dokladům není daňový subjekt ze zákona povinen.

Žalovaný tvrdil, že žalobce neprokázal přijatá zdanitelná plnění dle fakturace společnosti PROCAP s. r. o. ze dne 30. 6. 2009 na základ daně 680.000,- Kč a daň 129.900,- Kč. Své tvrzení však nedokládá žádným důkazem, pouze se snaží dovodit, že na neurčité

výzvy či pochybnosti nebylo odpovězeno tak, aby byl žalovaný dostatečně spokojen. Žalobce doložil stavební dokumentaci, fotografiemi a už v průběhu prací také žalovaný svým místním šetřením (odkaz na spis vedený žalovaným) osvědčil, že úprava objektů původní mateřské školky na funkční nebytové prostory pro podnikatelské účely byla prováděna a nakonec i dokončena (odkaz na str. 3 napadeného rozhodnutí). Jednatel PROCAP s. r. o. při výsledku vedeném žalovaným dne 14. 12. 2010 do protokolu čj. 115089/10/155931402961 uvedl, že práce provedla firma dle dohod s odběratelem, dodávky byly uhrazeny bankovními převody a rovněž osvědčil vystavené daňové doklady. Ještě před tímto výsledkem byl jednatel dodavatele pan A.U. podroben výsledku z podnětu dožádání žalovaným na FÚ pro Prahu 2 (protokol ze dne 28. 6. 2010, čj. 124337/10/002931106480). V textu dožádání je patrné, že žalovaný nezjišťuje objektivně skutečnosti s vlivem na správné stanovení daně, ale požaduje toliko různé podklady na podporu vytčené teorie, že záměrem je neuznat nároky žalovaného. Především požadavek na doložení skutečností patřících zcela do sféry dodavatele je dokladem toho, že žalovaný překračuje zákon a přenáší odpovědnost za chování dodavatele na žalobce. Dle sdělení dožádaného FÚ pro Prahu 2 je však prokázáno, že dodavatel vystavil doklady, řádně je zahrnul do svých daňových povinností a již při tomto výsledku potvrdil a doložil dodávku pro žalobce. To, jakými silami dodávku uskutečnil, nemůže být k žalobcově tíži. Zvláštní však je, že k těmto důkazním materiálům se žalovaný nijak nevyjadřuje, byly původně uloženy ve spise žalobce, aniž by s nimi byl aktivně seznámen a o jejichž existenci se dozvěděl až na základě nahlížení do spisu. Záměrem žalovaného tedy nebylo objektivně zjistit všechny skutečnosti, ale vhodnou selekcí důkazních materiálů podpořit toliko záměr vyměřit daň k tíži žalobce bez ohledu na skutečnost.

Nesrozumitelné je sdělení, či snad odůvodnění, kde žalovaný spekuluje o vztazích dodavatele s firmou Corina, a sdělování, že vztah mezi dodavatelem PROCAP s. r. o. a firmou Corina nebyl naplněn. Jako důkaz má být uveden protokol o výsledku svědka M.H. Pokud šlo o daňové řízení ve věci žalobce, pak byl výsledek pana H. proveden nezákonně a jako důkaz nemůže být v řízení použit. Žalobci pak nelze klást za vinu, že vztahy dodavatele PROCAP s. r. o. a Corina nebyly naplněny, neboť žalobce odpovídá pouze za vztahy se svým dodavatelem. Přílohy dožádání, tedy fakturace firmy Corina, nejsou pro daňové řízení žalobce nijak použitelné, protože byly získány v rozporu se zákonem a z toho důvodu k nim nelze přihlížet.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 9) tvrdí, že rozsáhlé stavební práce prováděl další dodavatel, Ing. M.T. Také v tomto případě došlo k porušení zákona, když tzv. místním šetřením byl proveden zatajený výsledek svědka.

Žalovaný dovozuje, že práce provedené následně po firmě PROCAP (Ing. Tarant fakturuje za období závěru roku 2009 a počátku roku 2010), jsou identické s pracemi firmy PROCAP. Nedošlo tedy ke zkoumání, která část prací byla ta správná, zda firmy PROCAP nebo firmy pana T. Tvrzení, že jde o identické práce je opět ničím nepodložené, odporuje všem předloženým důkazům, jako je fotodokumentace, případně i místní ohledání provedené žalovaným. Je však zřejmé, že rozsah prací na budovách je takového objemu, že je logické, aby je realizovalo více dodavatelů, navíc však z fakturace vyplývá, že zatímco firma PROCAP realizovala základní práce, tvořila tzv. hrubé stavební činnosti, zateplení a zemní

práce, následné práce pana T. byly interiérové a dokončovací, realizované po technologickém dokončení prací firmou PROCAP. To vyplývá mimo jiné i z projektu stavebních úprav.

Dovozování ve stylu „je dle závěru správce daně nepravděpodobné“ (str. 11 napadeného rozhodnutí) odporuje zákonu, který stanoví, že žalovaný dokazuje nepravdivost nebo neúplnost evidencí a záznamů, ke kterým je žalobce povinný ze zákona.

Rovněž závěr, že neproběhly práce na objektu SO3, když v nich byl nájemce pan Cmíral v roce 2009, případně, že když objekt začal využívat nájemce pan Klouda, tak je nemožné aby proběhly fakturované práce, je v rozporu se skutečností. Část nemovitosti pronajaté panem Cmíralem je velká cca 40m², byla dokončena jako jedna z prvních, když tyto práce na celém komplexu tří budov probíhaly od roku 2007. U pana C. proběhly dílčí práce na jeho žádost, tak jak potvrzuje „výslech“, kdy se mu měnila dlažba uvnitř objektu, zatímco PROCAP pracoval na dlažbě dvoru a vně budov.

Žalobce zakoupil objekt v roce 2007, včetně stavebního povolení na úpravy a změny určení využití objektu. Následně se rozhodl ke změně projektu podle původního stavebního povolení. Provedly se tedy dodatečné změny a vyvstala potřeba vypracovat nový projekt. Stavební práce byly postupně dokončovány a některé trvaly i více než rok a půl. Uvedení dílčích prací za minulé období pak nemůže znamenat, že fakturace k datu 30. 6. obsahuje práce uskutečněné v tento jediný den a pokud neproběhly tento den, tak nebyly dodány nikdy. Při stavebních úpravách je samozřejmé, že práce mají své časové úseky a odběratel odebírá dokončené stavební práce po jejich dokončení následně. Tyto časové souvislosti nikdy nebyly předmětem výzev, pochybností žalovaného, následné dovozování, že na výzvu nebylo odpovězeno dostatečně, protože správce má tyto a následné pochybnosti, je v rozporu s nekonkrétními výzvami. Jak bylo prokázáno, a žalovaný ani nezpochybňoval, rekonstrukce objektu proběhla dle požadavků stavebního zákona, stavební úřad řádně provedl kolaudaci a toto vše je předmětem obsahu spisu vedeného žalovaným. S těmito důkazními materiály se však žalovaný nijak nevypořádal a pouze konstatoval, že rekonstrukce proběhla a výsledky stavební činnosti viděl, odpovídají projektům a stavební dokumentaci, na jejímž základě byly stavební práce na objektu realizovány.

Tvrzení žalovaného, že písemné doklady vztahující se k pracím prováděným na objektu Gagarinova 1934, Sokolov, obsahují mnoho nepřesností, jsou dokonalým potvrzením porušení zákonnosti. Podle daňového řádu, správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Nepřesnostem se nevyhnul ani žalovaný, sám označuje číslo popisné sledovaného objektu chybně. Pokud mezi subjekty byly uzavřeny smlouvy, které obsahují formální chyby (tzv. „náležitosti dle naprosto nevhodných zákonů“), pak toto není na překážku uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalovanému nepřísluší posuzovat právní čistotu uzavřených smluv mezi subjekty. Z výroku žalovaného o nepřesnostech lze však dovodit, že se zcela upíná k hledání formálních chyb, které provázejí všechny složitější stavby, formálnost povýšil nad skutečnost, aniž by zkoumal základní fakta a prokazoval nepravdivost tvrzení nebo dokonce neuskutečnění vlastního předmětu dodávek.

Dovozování, že za chyby v písemnostech firmy Corina je dle daňového zákona odpovědný žalobce, je nezákonné. Žalovaný neměl žádné obchodní vztahy s firmou Corina, neuplatňuje žádné náklady nebo nároky na odpočet daně z přidané hodnoty od této firmy a není nijak odpovědný za tvrzení dodavatele firmy PROCAP s. r. o. v jiném řízení, kterého se však nijak neúčastní. Dodávky a převzetí stavebních prací byly potvrzeny v rámci výsledku zaměstnance firmy PROCAP s. r. o. panem J. Tvrzení žalovaného o „účelové smlouvě zaměstnance na dohodu o provedení práce pana Janouše a firmy PROCAP s. r. o.“ žalovaný nijak neprokázal. Důkazní břemeno tvrzení o účelovosti však nese plně žalovaný. Pan J. (viz listina ve spisu ze dne 17. 5. 2012, čj. 111336/12/155931402961) obsírně a s uvedením podrobností, které mohou být známy jen člověku vyskytujícímu se na předmětné stavbě, dosvědčil postup dodávek. Tento výsledek není v žádném rozporu s tvrzeními v předchozím výsledku, ani s tvrzeními jeho zaměstnavatele PROCAP s. r. o.

Pokud žalovaný odkazuje na důkazy: *a)* úřední záznam čj. 78894/10/155931402961 z místního šetření u projektantky Ing. T.; *b)* svědecká výpověď jednatele Corina pana M.H.; *c)* svědecká výpověď pana P. – externího účetního společnosti PROCAP s.r.o.; *d)* úřední záznam čj. 1776/11/155931402961 o místním šetření u Ing. M.T.; *e)* úřední záznam čj. 54469/11/155931402961 z telefonického hovoru s panem Č. a panem H., pak jde o důkazy získané v rozporu se zákonem a nemohou být v řízení použity. V těchto případech jde o utajené výsledky svědků bez možnosti přítomnosti žalobce na tomto výsledku. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, listiny, z nichž je patrný obsah výpovědi svědků z jiných řízení, mohou ovšem být za splnění určitých podmínek také podkladem pro rozhodnutí. V první řadě musí být pořízeny nezávisle na příslušném daňovém řízení (tj. zejména nesmí být v jiném řízení pořízeny účelově proto, aby se správce daně vyhnul povinnosti umožnit daňovému subjektu být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky.

Tvrzení, že výpověď pana U. je neurčitá a nekonkrétní, je zavádějící. Jako jednatel firmy nemohl dohlížet nebo si pamatovat jednotlivé detaily, od toho měl své podřízené, a zřejmě proto dílčími a konkrétními pracemi pověřoval zaměstnance. Spekulace žalovaného, že je tím prokázáno neuskutečnění plnění, odporuje všem shromážděným faktům. Svědek je zavázán povinností vypovídat pravdu. Pokud žalovaný neprokáže a nedokáže, že svědek pravdu nemluví, platí presumpce pravdivosti výpovědi. Své pochyby o pravdivosti výpovědi měl žalovaný uplatnit v rámci probíhajícího výsledku, aby na tyto námitky mohli žalobce i svědek reagovat. Zřejmě měl se svědkem i zahájit řízení pro porušení zákonné povinnosti vypovídat pravdivě. K tomu však nedošlo. Pokud na jednoznačnou otázku „uskutečnily se práce uváděné na dokladech vaší firmou“ svědek odpověděl „ano“, pak neobstojí následná ekvilibristika se slovy, jíž se žalovaný snaží dovodit, že výpověď vlastně nic neprokazuje a svědek lže.

Žalobce se dále neztotožnil s tvrzením žalovaného (str. 16) o tom, že „dle odvolacího orgánu se za této situace jeví tvrzení pana Janouše, že dohlížel na výše uvedené práce prováděné firmou PROCAP s. r. o. – tj. měl přehled o tom, jaké práce byly vykonávány, kdy byly provedeny, kdo konkrétně je prováděl a v jaké byly kvalitě, jako nevěrohodné a neosvědčující skutečnosti deklarované doklady č. 2901087, 2901143 a 2901150.“. Dle žalobce svědectví naopak dokládá, stejně tak jako výsledek stavební činnosti, tedy funkční nebytové prostory dle kolaudace stavebního úřadu, že činnost byla realizována. Stavba asi

nevznikla z ničeho, nájemci by asi nemohli užívat nájem neexistující stavby. Je porušením zákonné povinnosti uložené žalovanému „dokázat nepravdivost“ a nestačí tedy výrok „tvrzení se jeví nevěrohodné“. Žalobci nebyly známy žádné odůvodněné pochybnosti žalovaného, které by měl vyvrátit. Žalovaný pouze celé řízení tvrdošíjně opakoval, že žalobce neprokázal uskutečnění přijatých zdanitelných plnění, aniž by však sdělil důvody. Žalobce tedy snesl důkazy na podporu svých tvrzení a žalovaný nikdy v průběhu výsledku svědků nezpochybnil jejich tvrzení. Dovození, že svědek označil, co je ve fakturách napsáno, protože v „převážné míře vyplývají z příloh předmětných dokladů“ a toto je důkazem, že svědek vlastně nic neosvědčil, je popřením institutu dokazování. Svědek měl potvrdit, že doklady obsahují pravdivé skutečnosti, ale protože to osvědčil, tak vlastně nic neproběhlo. Dovození, že svědek měl znát jména jednotlivých pracovníků, jinak jeho tvrzení nejsou pravdivá, je opět fabulací. Nebyl k tomu povinen, zcela v souladu s běžnou praxí u stavebních činnostech znal některé přezdívkové a nezajímal se o úkony jednotlivých pracovníků, ale plnil úkol dohlídky nad průběhem a dokončováním stavebních prací. Toto plně osvědčil a žalovaný neprokázal nepravdivost žádného tvrzení uvedeného v odpovědích svědka pana J. Stejně tak žalovaný tvrdí, že „pracovní smlouva byla uzavřena účelově“, protože má datum starší než je konečná faktura na daňovém dokladu. Žalovaný nijak nedokládá účelovost, neprokazuje své tvrzení a to je v rozporu se zákonem. Naopak, uzavření smlouvy už v době, kdy byly dílčí práce zahajovány, je důkazem, že stavební činnost probíhala v delším časovém horizontu.

Žalovaný např. nijak nehodnotí důkaz, který získal ze správy sociálního pojištění v Praze, o počtu pracovníků společnosti PROCAP s. r. o. Zřejmě byl veden snahou prokázat, že dodavatel neměl žádné zaměstnance, kteří by mohli provádět stavební činnost podle tvrzení jednatele. Důkaz však plně osvědčil tvrzení jednatele a žalovaný jej tedy selektivně vyloučil, což je opět v rozporu se zákonem.

Žalobce považoval za hrubě zkreslené toto tvrzení žalovaného: „Výše uvedené skutečnosti jsou rovněž v rozporu s výpovědí pana A.U., který uvedl, že vlastním pracovníkům a vedoucím subdodavatele zadával pokyny osobně a osobně rovněž kontroloval provádění prací.“ Žalobce zdůraznil, že pan J. byl vlastní pracovník – byl zaměstnán u firmy PROCAP s. r. o. Soudný člověk má jistě představu o tom, že jednatel firmy uděluje pokyny jednotlivým zaměstnancům, kontroluje osobně jejich práci, ale to neznamená, že osobně dá pokyn každému zedníkovi k položení každé jednotlivé cihly a osobně každý dílčí úkon každého zaměstnance zkontroluje. Od toho existuje systém vedoucích, předáků apod. Na str. 20 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně v daném případě nabyl důvodné pochybnosti. S pochybnostmi správce daně byl daňový subjekt seznámen výzvou ze dne 10. 9. 2010, čj. 88174/10/155931402961. Tato výzva však nesděluje pochybnosti, ale dožaduje se konkrétních písemností a evidencí, k jejichž vedení však daňový subjekt není ze zákona povinen. Např. uvádět jmenovitě zaměstnance dodavatele apod. Výzva byla tedy předem nesplnitelná a nezákonná. V celém řízení není upřednostňován skutečný stav, ale žalovaný dovozuje svou konstrukci o nesplnění důkazního břemene na dílčích odlišnostech jednotlivých formálních dokumentů, které slouží potřebě daňového subjektu. Zšetření žalovaného je navíc patrné, že dodavatel uskutečnil dodávky na více různých subjektů i v regionu spadajícím pod pravomoc žalovaného, dodavatel měl k dispozici dostatek zaměstnanců, kterými prováděl svou činnost, a přenesení důkazního břemene na žalobce, který měl prokazovat skutečnosti svého dodavatele, jsou nepřipustným rozšířením povinností

nemající oporu v zákoně. Hrubým porušením zákonnosti je také uspořádání spisu takovým způsobem, že většina položek je označena jako „neveřejná/nenahlížet“ a žalovaný tak porušuje zákonné právo žalobce na seznámení se se všemi důkazy, které byly v řízení použity. Lze předpokládat, že některé z těchto písemností obsahují důkazy na podporu tvrzení žalobce.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě datovaném dne 21. 2. 2014 konstatoval, že v odůvodnění napadených rozhodnutí jsou detailně popsány všechny provedené důkazní prostředky, stejně jako jejich hodnocení, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Žaloba naopak obsahuje dílčí a obecná tvrzení, která se týkají zejména úplnosti skutkových zjištění a zákonnosti postupu při zjišťování skutkového stavu.

Stran výzvy ze dne 10. 9. 2010, čj. 88174/10/155931402961, žalovaný uvedl, že na pěti stranách shrnul příslušná kontrolní zjištění, označil konkrétní rozpory v těchto zjištěních a vyzval žalobce, aby z nich plynoucí pochybnosti rozptýlil. Správce daně také uvedl, které důkazní prostředky by k tomu byly vhodné. Obsahy svědeckých výpovědí A.U. jsou zachyceny v příslušných protokolech a jsou součástí spisu. Hodnocení těchto výpovědí jako důkazních prostředků, resp. posouzení jejich výpovědní hodnoty a věrohodnosti ve světle dalších důkazních prostředků, je obsaženo v odůvodnění rozhodnutí čj. 9572/12-1300-401781 na str. 17 a v odůvodnění rozhodnutí čj. 9573/12-1300-401781 na str. 15. V hodnocení výpovědi je výslovně zahrnuta také skutečnost, že svědek předložil formální doklady týkající se jeho subdodávek. Nelze tedy souhlasit s žalobcem ohledně tvrzení, že se žalovaný k těmto důkazním materiálům nevyjádřil, nebo že je účelově nezohlednil. Žalovaný poznamenal, že pro značnou obecnost a neurčitost se nemůže k poznámce, že při provedení tohoto důkazu překročil zákon, adekvátně vyjádřit, neboť mu není zřejmé, jaké konkrétní ustanovení zákona mělo být při výslechu svědka a následném hodnocení jeho svědecké výpovědi porušeno. Co se týče důkazních prostředků získaných na základě dožádání a provedených jinými správci daně, žalobce s nimi byl řádně seznámen, stejně tak s jejich hodnocením, přičemž správce daně v reakci na ně provedl výslech pana U. a na návrh žalobce dále ještě výslech pana J. K námitce nezákonnosti tohoto výslechu se musí žalovaný vyjádřit stejně jako v případě předchozích námitek, tedy tak, že pro její obecnost nemůže žalovaný s jistotou říci, v čem žalobce nezákonnost spatřuje. Pokud je tak dovozováno pouze na základě faktu, že podklady pro vydání rozhodnutí byly opatřeny na základě dožádání, je nutné takovou úvahu kategoricky odmítnout, neboť dožádání je zcela legitimním, zákonem zakotveným prostředkem, který správce daně v řízeních a postupech může využít, a veškerá procesní práva žalobce v řízení byla prokazatelně zachována. Žalobce byl se všemi podklady seznámen, o předvolání svědků k podání svědeckých výpovědí byl s předstihem informován s tím, že se může příslušných jednání zúčastnit, a nebyl ani nijak omezen v navrhování dalších důkazních prostředků.

Odůvodnění rozhodnutí čj. 9572/12-1300-401781 na str. 16 obsahuje podrobný rozbor toho, jaké skutečnosti lze mít za prokázané a o kterých plynou značné pochybnosti pro jejich vzájemnou rozpornost. Tímto rozporem je například právě i to, že byly fakturovány určité práce, přičemž nájemník, který v té době předmětné prostory užíval, vypověděl, stejně jako zaměstnanec nájemníka, že takové práce v dané době neprobíhaly. Svědecké výpovědi těchto

dvou osob byly v naprosté obsahové shodě a o jejich pravdivosti nevznikly žádné pochyby. Jako takové je také správce daně zohlednil jako další z důkazů, které prokazují jiný skutkový stav, než ten žalobcem tvrzený a doložený pouze prostřednictvím formálních dokladů. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že nezohlednil skutečnost, že rekonstrukce objektu proběhla a stavební úřad provedl kolaudaci, musí žalovaný zdůraznit, že předmětem řízení nebylo zjišťování, zda rekonstrukce proběhla, ale prověření toho, zda skutečně proběhla způsobem, v rozsahu a za vynaložení takových prostředků, které žalobce dokládal v účetních dokladech, jelikož právě na základě těchto dokladů nárokoval odpočet na dani. Žalobní námitku, že budova byla po rekonstrukci zkolaudována, žalovaný nepovažuje za relevantní. Stejně tak je dle názoru žalovaného nutno naložit s dalším žalobním bodem, kde žalobce namítá, že nebyl zohledněn skutečný obsah právních úkonů a žalovaný se upínal k hledání formálních chyb. Z průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení je patrné, že správce daně zjišťoval v první řadě to, zda a jak byly práce provedeny. Jak už bylo několikrát uvedeno, řada provedených důkazů odporovala tvrzení žalobce, který je prokazoval převážně jen účetními doklady. To, že tyto doklady navíc obsahovaly řadu nepřesností a formálních chyb, jen zvýšilo jejich celkovou nevěrohodnost. Následně se žalobce ve výčtu žalobních námitek vrací k jednotlivým svědeckým výpovědím, resp. použitým důkazním prostředkům. Co se týče svědecké výpovědi pana J., její hodnocení je, stejně jako v případě ostatních důkazů, obsaženo v odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalovaný v něm konkrétně uvádí veškeré nepřesnosti a nedostatky, které v této výpovědi shledal. Žalovaný tedy jen shrnuje, že žalobcův názor, že svědek uvedl obsírně takové podrobnosti, které mohou být známy jen osobě, která se na stavbě reálně vyskytovala, nesdílí.

Ohledně dalších důkazních prostředků, konkrétně svědeckých výpovědí a úředních záznamů, žalobce konstatuje, že se jedná o důkazy získané v rozporu se zákonem a nemohou být v řízení použity. Žalobce už ale neupřesňuje, v čem tento rozpor spatřuje. K jednotlivým podkladům žalovaný uvedl, že dne 30. 7. 2010 bylo u Ing. T., projektantky, provedeno místní šetření, jehož předmětem bylo zjištění skutečností o výkresech k předmětnému objektu, které byly předloženy v rámci probíhající daňové kontroly. Během tohoto místního šetření bylo správcem daně umožněno nahlédnout do konečné projektové dokumentace a bylo mu sděleno, že za tuto dosud nebylo fakturováno a že byla objednána přímo žalobcem. Dále bylo konstatováno, že Ing. T. zastupuje žalobce při jednání s příslušným stavebním úřadem. Tyto dva údaje nebyly v řízení žádnou novou informací, naopak zcela zjevně vyplývaly z dalších podkladů (účetnictví žalobce, informace poskytnuté stavebním úřadem, apod.) a žalobce s nimi byl řádně seznámen. Během místního šetření tedy byly řečeny jen obecné údaje, v řízení již prokázané. Nezákonný má být dále úřední záznam z místního šetření u Ing. T. Žalobce uvádí, že byl porušen zákon, neboť došlo k tzv. utajenému výsledku svědka. Žádné takové situace si ale není žalovaný vědom. Dne 14. 1. 2011 proběhlo místní šetření u Ing. T. za účelem zjištění, které konkrétní práce byly jím vystavenými fakturami účtovány. Ing. T. nebyl schopen předat žádnou dokumentaci, neboť veškeré práce měly být založené na ústní domluvě mezi ním a žalobcem, nebyly vypracovány písemné objednávky, nabídkové rozpočty, předávací protokoly, ani nebyl veden stavební deník. Z toho důvodu mohl k obsahu faktur poskytnout pouze slovní popis zachycený do úředního záznamu. S těmito údaji byl žalobce seznámen a nebyl nijak omezen ve svém právu se k nim vyjádřit, či navrhnout další důkazní prostředky. Dne 6. 4. 2011 proběhl telefonický rozhovor s panem Č., který žalobci vyfaktoval určité práce, přičemž během tohoto hovoru byl pouze upřesněn druh těchto prací

v souvislosti s použitým typem stroje. Stejně tak dne 7. 4. 2011 pan H. během telefonického hovoru se správcem daně sdělil, že žalobci byl fakturován výkon nakladače s realizací v místě předmětného objektu, bez jakýchkoliv bližších informací. K zákonnosti svědeckých výpovědí pana H. a pana P. se žalovaný vyjádřil už výše. Výsledky obou svědků byly provedeny na základě dožádání, postupem podle § 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tento žalobní bod žalobce opírá o odkaz na judikaturu NSS v Brně. K tomu žalovaný konstatuje, že je mu právní názor Nejvyššího správního soudu ve věci použitelnosti listin opatřených jinými orgány v jiných řízeních pro daňové řízení znám, a to i přesto, že žalobce použitou citaci nespécifikoval identifikací konkrétního rozhodnutí. Patrně se jedná o rozsudek ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 32/2009-157 (popř. rozsudek z téhož dne, čj. 8 Afs 33/2009-172), nicméně ten se týká zcela jiné situace a závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem jsou zde zcela nepoužitelné. Svědecké výpovědi, které byly v rámci dokazování opatřeny jako důkazní prostředky v žalobcově daňovém řízení, provedl jiný finanční úřad, podle tehdejší právní úpravy, na základě dožádání žalobcova správce daně. Nešlo tedy o jiné řízení vedené jiným orgánem, např. orgánem celní správy, orgány činnými v trestním řízení, apod.

Žalobce usuzuje, že každý svědek má povinnost před správcem daně vypovídat pravdivě, a proto platí presumpce pravdivosti výpovědi. Žalovaný souhlasí ohledně povinnosti vypovídat během svědecké výpovědi pravdivě. Nicméně, pokud má být z této povinnosti dovozován univerzální závěr o tom, že ke všem svědeckým výpovědím je nutno přistupovat jako k absolutně pravdivým, je takový výklad přinejmenším nepodložený. Kromě absence právní úpravy, ze které by tato presumpce vyplývala, je nutno zdůraznit, že by tak byl popřen celý smysl dokazování v daňovém řízení, resp. zásady volného hodnocení důkazů, kdy až provedením důkazů a jeho hodnocením je každému z nich přiřazena určitá důkazní hodnota. Obsahem zásady volného hodnocení důkazů se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 24. 11. 2005, čj. 2 Afs 20/2003-96, kde uvedl: „(...) zákon *sice nepředepisuje a ani nemůže předepisovat bližší pravidla pro hodnocení jak jednotlivých důkazů, tak jejich vzájemné souvislosti, což ovšem neznamená, že by zásada volného hodnocení důkazů umožňovala v tomto směru jakoukoli libovůli správce daně. Naopak volné hodnocení důkazů musí být vždy přezkoumatelné, jak odvolacím či přezkumným orgánem, tak i soudem. Základem při hodnocení důkazů by proto měla být vedle lidských a profesních zkušeností rozhodujícího pracovníka správce daně i pravidla logického myšlení, které tradiční logika formuluje do obecných a základních logických zásad, ale i privilegování některých důkazních prostředků (i když to z této zásady výslovně neplyne), jako např. veřejných listin. Tyto listiny obvykle potvrzují, že jde o akt toho, kdo listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich napsáno. Takto prováděné dokazování a volné hodnocení důkazů by pak mělo vyústit v to, že skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti budou zjištěny co nejúplněji (§ 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů).“.*

Žalovaný odmítl tvrzení, že by napadená rozhodnutí vycházela ze selektivně a účelově vybraných důkazních prostředků, které by byly vykládány zcela izolovaně.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloby jsou důvodné.**

Předmětem obou spojených žalob byla rozhodnutí a jím předcházející řízení ve věci doměření daně z přidané hodnoty. Rozhodovacím důvodem pro finanční úřad a posléze i pro žalovaného byl závěr, že daňový subjekt (= žalobce) porušil § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty tím, že u přijatých zdanitelných plnění (stavebních prací) od firmy PROCAP s. r. o. neprokázal, že předmětná plnění byla uskutečněna právě tímto plátcem daně, tedy PROCAP s. r. o.

Soud se primárně zaměřil na důvodnost žalobního tvrzení zpochybňujícího legalitu postupu při získávání jednotlivých podkladů ve fázi daňového řízení, v níž byly shromažďovány podklady pro vydání rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o svědeckou výpověď svědka M.H. a místní šetření, která byla provedena u Ing. M.T. a Ing. V.T.

Výpověď svědka M.H., jednatele Corina group s. r. o. v období od 12. 2. 2009 do 17. 6. 2010, byla provedena před dožádaným Finančním úřadem Ostrava I. Zaznamenána byla v protokolu o ústním jednání o výpovědi svědka ze dne 18. 10. 2010, čj. 193017/10/388932804561.

Soud ze správního spisu zjistil, že v dané věci došlo k výsledku svědka H. před dožádaným finančním úřadem bez žalobcovy přítomnosti, byť ten byl o chystaném výsledku vyrozuměn oznámením ze dne 30. 9. 2010 doručeným mu dne 6. 10. 2010. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobce byl v okamžiku výsledku M. H. zastoupen Ing. J.K., a to na základě plné moci ze dne 24. 7. 2006. Byť tato plná moc nebyla soudem v rámci správního spisu dohledána, její existence nebyla stranami sporu zpochybněna. Finanční úřad v Sokolově na ni odkazuje např. *a)* v dožádání směřujícím Finančnímu úřadu pro Prahu 2, ve kterém je tento správce daně žádán o zjištění specifikovaných skutečností u společnosti PROCAP, s. r. o. (k tomu srov. text dožádání na str. 2 odst. 2: „*Pokud budete provádět výslech svědka dle § 8 ZSDP, informujte o prováděném úkonu v daňovém řízení (...) daňový subjekt. Zmocněncem pro doručování daňového subjektu je Ing. J.K. (následují osobní údaje zmocněnce)*“; příp. *b)* ve zprávě o daňové kontrole čj. 92319/11/155931402961, která byla projednána dne 11. 8. 2011 [k tomu srov. záhlaví zprávy na str. 1, kde je v rubrice „Zástupce daňového subjektu“ uvedeno: „*Zmocněnec pro doručování – Ing. J.K.(platnost do 31. 12. 2010, do doby nabytí účinnosti DŘ), Ing. Ladislav Kubica, zástupce dle plné moci ze dne 20. 4. 2011*“]; příp. *c)* v protokolu o výsledku svědka A.U. ze dne 14. 12. 2010, čj. 115089/10/155931402961 (k tomu srov. záhlaví protokolu, kde je v rubrice „Třetí osoby“ uvedeno: „*Ing. Ladislav Kubica, daňový poradce – právní pomoc, znám z předchozích jednání, Ing. J.K. – právní pomoc, znám z předchozích jednání*“.).

Zákon o správě daní a poplatků upravující v době konání výsledku M.H. daňové řízení vymezoval institut zastoupení v § 10. Podle § 10 odst. 3 ZSDP, *daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce se může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí. V téže věci může mít současně jen jednoho zástupce. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené písemně nebo ústně do protokolu. Není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je tato plná moc pro daňové řízení neomezená.* Podle § 17 odst. 7 ZSDP, *má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci.*

Není pochyb o tom, že správce daně prvního stupně jednal s Ing. K. jako se zástupcem daňového subjektu. Zůstalo však neobjasněno, v jakém rozsahu Ing. K. zastupoval žalobce. Zatímco z některých písemností by bylo možné dovodit omezený rozsah zmocnění (= pro doručování písemností), jiné svědčily spíše pro neomezený rozsah (= právní pomoc). Ve smyslu § 10 odst. 3 věty čtvrté ZSDP je tak možno usuzovat, že Ing. K. byl neomezeným zástupcem daňového subjektu pro celé daňové řízení. Pak ovšem měl být, ve smyslu § 17 odst. 7 ZSDP, vyzkoušen o konání výsledku svědek H. To se však nestalo a zástupci žalobce tak bylo znemožněno účastnit se výsledku svědka, jehož výpověď byla použita v řízení jako jeden z důkazů, a to v žalobcův neprospěch.

Další otázkou, na kterou soud upřel pozornost, byla místní šetření provedená u Ing. M.T. a Ing. V.T.

Skutečnosti zjištěné během místního šetření u Ing. T. byly zaznamenány v úředním záznamu ze dne 30. 7. 2010, čj. 78894/10/155931402961. Předmětem šetření bylo podle uvedeného úředního záznamu „zjištění skutečností o výkresech s názvy „SO2 půdorys 1. NP“ a „SO2-2 půdorys 2. NP“ zpracovaných Ing. T. v 9/2008 a 3/2010. Tyto výkresy byly předloženy DS v rámci probíhající kontroly. Na výkresech jsou vyprojektovány obchody a kanceláře, na výkresech z 3/2010 byty a obchody.“. Správce daně dále v záznamu konstatoval, že Ing. T. „sdělila, že v případě popsaných výkresů se jedná o prozatím návrhy, zpracováváné za účelem obdržení úvěru od banky. Konečný projekt byl daňovým subjektem osobně objednan cca v únoru 2010 – toto datum je uvedeno též na zpracováváné konečné projektové dokumentaci, kterou nám Ing. T. předložila k nahlédnutí. (...) Objednávka byla učiněna ústně, jako pokaždé. (...) Práce na projektu objektu SO-2 nebyly Ing. T. prozatím fakturovány a nebyla na ně vybrána ani záloha. (...)“.

Skutečnosti zjištěné během místního šetření u Ing. T. byly zaznamenány v protokolu o místním šetření ze dne 14. 1. 2011, čj. 1776/11/155931402961. Ing. T., podle správce daně, sdělil „k fakturám vystaveným v listopadu a prosinci 2009 a březnu 2010 na DS M.V.“ následující: **a)** k faktuře č. 200950, DUZP 18. 11. 2009: „konkrétní prováděné práce: bourací práce v SO2 částečně SO4, vyzdívky příček z materiálu YTONG, bourací práce se týkaly starých příček a některých oken v 1. i 2. NP. DS T. dodával veškerý stavební materiál, kromě oken. Časové období, kterého se fakturované práce týkají: konec září – polovina listopadu. Odběratel s dodavatelem si předem stanovili kontrolní den a dle prací provedených k tomuto datu proběhla fakturace (práce + materiál).“; **b)** k faktuře č. 200952, DUZP 17. 12. 2009:

„pokračování ve vyzdívání přiček v SO2, dostavba objektu SO4 – zednické práce, pokrývačské práce. Dodávka střešní krytiny, dodávka a montáž parapetů. Časové období: listopad 2009.“; c) k faktuře č. 201005, DUZP 30. 3. 2010: „betonování podlah v částech SO2 a SO4, štukování omítek, SDK podhledy v SO4 a 2. NP SO2 a části 1. NP SO2, minerální podhledy ve velké části 1. NP SO2, rozvody vody a kanalizace (zcela nové), obklady a dlažby – všechna sociální zařízení, podesty na schodišti a v přístavbě vestibulu, časové období: prosinec 2009 – březen 2010.“. V závěru protokolu pak správce daně uvedl: „Ing. T. sdělil, že veškeré práce byly založené na ústní domluvě mezi ním a DS Vondráškem. Nebyly vypracovávány písemné objednávky, nabídkové rozpočty, smlouvy o dílo, předávací protokoly ani nebyl veden stavební deník.“.

Z obsahu protokolu i napadených rozhodnutí je tak zřejmé, že Ing. M.T. se dne 14. 1. 2011 vyjadřoval v rámci místního šetření k podstatným otázkám vztahujícím se k předmětu daňového řízení vedeného s žalobcem. Tomu ostatně nasvědčuje i konstatování žalovaného na str. 9 rozhodnutí ze dne 20. 12. 2012, čj. 9572/12-1300-401781, resp. na str. 8 rozhodnutí ze dne 20. 12. 2012, čj. 9573/12-1300-401781, podle kterého správce daně provedl místní šetření u Ing. T. „za účelem zjištění, které konkrétní práce byly popsánymi fakturami účtovány.“.

Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, čj. 1 Afs 29/2009 – 91 (k dispozici na www.nssoud.cz), k následujícímu závěru: „Provádí-li však správce daně (ať již v prvním stupni, nebo odvolací orgán) místní šetření, jehož cílem je získat důkaz vedoucí ke stanovení daňové povinnosti, je na místě, aby se daňový subjekt o tomto postupu dozvěděl a měl možnost se tohoto úkonu rovněž účastnit.“. Krajský soud, v souladu s citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, dospěl k závěru, že správce daně pochybil již tím, že o úkonu provedeném jako místní šetření u Ing. T. a Ing. T. předem neinformoval žalobce, resp. jeho zástupce, a znemožnil mu tak se tohoto úkonu rovněž účastnit. Nadto, soud je toho názoru, že v případě místního šetření u Ing. T., vzhledem k obsahu jím poskytnutého sdělení, se ze strany správce daně jednalo o fakticky provedený výsledek svědka. Tím, že žalobce, resp. jeho zástupce, nebyli o tomto úkonu informováni, byla porušena žalobcova práva plynoucí mu z § 96 daňového řádu. Daňový subjekt má právo účastnit se výsledku svědka ve svém daňovém řízení, čemuž koresponduje povinnost správce daně včas daňový subjekt vyrozumět o datu a místě chystaného výsledku svědka, konkretizovat osobu svědka a předmět jeho výsledku a poučit daňový subjekt o jeho právu účastnit se výsledku a klást v jeho průběhu svědkům otázky.

Popsaná tři procesní pochybení správce daně, která jsou spjata s podklady významnými pro závěry správců daně obou stupňů o nezbytnosti doměření daně z přidané hodnoty a která nebyla žalovaným během odvolacího řízení napravena, jsou v rozporu se zásadami spravedlivého procesu (daňového řízení). Vzhledem k tomu, že ona procesní pochybení měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, **krajský soud ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení** a zároveň vyslovil (podle § 78 odst. 4 s. ř. s.), že věci se vracejí žalovanému k dalšímu řízení (výroky I. a II.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud dále neposuzoval ostatní uplatněné žalobní námitky, neboť k jejich případné důvodnosti se bude možné vyslovit až tehdy, bude-li hodnocení otázek hmotného práva provedeno v daňovém řízení prostém vad.

Soud nad rámec řečeného konstatuje, že zároveň nenalezl rozhodovací paralelu s dřívějším řízením v žalobcově věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57Af 40/2012. V této věci soud totiž shledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného v oblasti hmotněprávní, přičemž žalobce v tehdejší žalobě neuplatnil žalobní body, které by se týkaly nezákonnosti postupů při shromažďování podkladů pro rozhodnutí. To učinil ve věci sp. zn. 30Af 17/2013.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce výši nákladů řízení specifikoval v podání doručeném krajskému soudu dne 8. 2. 2015, když požadoval celkem 29.796,- Kč [soudní poplatek celkem 6.000,- Kč; 2 x odměna zástupce za dva úkony právní služby (převzetí věci a příprava, sepsí žaloby) v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon; 1 x odměna zástupce za jeden úkon právní služby (účast na jednání) v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, náhrada hotových výdajů za pět úkonů právní služby po 300,- Kč/úkon, tedy celkem ve výši 1.500,-Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 ve spojení s § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“)], a dále 600,- Kč jako náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou ze Sokolova do Plzně (celkem 3 hodiny), náhradu cestovních nákladů na jednání soudu (4. 2. 2015) a daň z přidané hodnoty].

Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **28.918,- Kč** sestávající ze zaplacených soudních poplatků ve výši **6.000,- Kč** a dále z odměny zástupce za požadované úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, tedy ve výši **15.500,- Kč**, a z náhrady hotových výdajů za pět úkonů právní služby po 300,- Kč/úkon, tedy ve výši **1.500,- Kč**. Soud aplikoval postup podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu, podle kterého při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.

Součástí náhrady nákladů řízení je dále náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou ze Sokolova do Plzně na jednání soudu dne 4. 2. 2015, a to ve výši **600,- Kč** [100,- Kč za každou z šesti promeškaných půlhodin ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu].

Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady cestovních nákladů v celkové výši **1.340,60 Kč** za cestu ze Sokolova (adresa sídla zástupce) do Plzně (adresa soudu) na jednání soudu a zpět dne 4. 2. 2015 a představující celkem 196 km (2 x 98 km) při použití osobního vozu tov. zn. BMW s průměrnou spotřebou paliva 8,7 litru nafty motorové na 100 km. Uvedená náhrada je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,70 Kč, což v daném případě činí **725,- Kč** [3,70 Kč x 196 km²], a z náhrady za spotřebované pohonné hmoty, což v daném případě činí **615,60 Kč** {[8,7 litru x 36,10 Kč)/100] x 196 km²}, to vše ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) a § 158 odst. 2,

odst. 3 větou třetí a odst. 4 větou čtvrtou zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (účinné od 1. 1. 2015), když cena nafty motorové stanovená v § 4 písm. a) vyhlášky č. 328/2014 Sb. činí 36,10 Kč/1 litr a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činí podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb. u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč.

Protože žalobce byl zastoupen zástupcem – plátcem DPH, byly odměna zástupce a náhrada zástupce navýšeny o částku **3.977,50 Kč** odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. února 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková